

suhogtatásával, vagy papirossal imitálták, a falat dörzsölve. Ma már fapántokkal ellátott hajtható malomkerékszerű dobort használnak, amelyre vászon és selyem szallagokat erősítenek. A fapánt és a selyem szallagok surlódásával zaj keletkezik és a szerkezet gyorsabb, vagy lassabb hajtásával, erősödik, illetve halálul a szél zúgása.

Szemere Árpád, operaénekes, sz. 1878 november 9-én, Brassóban. Atyja Strosz Ferenc államvasuti főellenőr, anyja Wermescher Regina. Elemi iskoláit Budapesten és Aradon járta, majd ugyanott reáliskolát látogatott. Mint műkedvelő egy ízben Pécsen sikert ért el a „Falu rossza” Göndör Sándor szerepében, ami elhatározást hozott ösztönözte: tehetségét a színészetnek szentelte ezután. Elvégezte a Zeneakadémiát 1897-ben, 1898-ban Káldy Gyula lesz a mestere, ki az Operához szerződtette ösztöndíjasnak 3 évre. 1898 május 8-án fellépett az Operában „Romeo és Julia” Páris szerepében. Mint magánénekes 1904 január 1-je óta megszokás nélkül működik európai hírű műintézetünkénél, melynek egyik erős oszlopa 1923 február 28-án kinevezték az intézet örökös tagjává, midőn egyben megünnepelte művészi működése 25 éves fordulóját. Főbb szerepei: „Az álarcosbál” (René); „Bajazók” (Silvio); „Bohémélet” (Colline és Marcel); „A bolygó hollandi” (Címszerep); „Bánk bán” (Király és Tibor); „A bibliás ember” (János); „A büvös vadász” (Kuno); „A bolond” (Bimbó); „Carmen” (Escamillo); „A cremonai hegedűs” (Ferrari és Filippo); „Don Juan” (Címszerep); „Faust” (Valentin); „Godunov Boris” (Címszerep); „A hegyek alján” (Sebastiano); „Hunyadi László” (Gara); „Hoffmann meséi” (Hármas szerep); „A hugonották” (De Nevers); „Az istenek alkonya” (Gunter); „Lakmé” (Nilakantha); „Mignon” (Lothario); „Nero” (II. Rákóczi F.); „A Rajna kincse” (Fasolt és Wotan); „Romeo és Julia” (Páris gróf); „Rigoletto” (Címszerep); „II. Rákóczi Ferenc” (Címszerep); „Sába királynője” (Salamon); „Siegfried” (Vándor); „Salome” (Johanán); „A sevillei borbély”

(Figaro); „Tannhäuser” (Wolfram); „Toldi szerelme” (Bencze és Király); „Tell Vilmos” (Címszerep); „Téli rege” (Camillo). „Traviata” (id. Germond); „A vajda tornya” (Kund); „A varázsfuvola” (I. pap); „A walkür” (Wotan); „A windsori víg nők” (Fluth) stb.

Szemere Attila, (szemerei de genere Huba) orsz. képvis., író, a becsületrend lovagja, sz. 1859 jun. 1-én, Párizsban, megh. 1905 jul. 22-én, Budapesten. Tizennyolc éves kora óta a hírlapírói pályán működött. Egyik alapítója volt a Magyar Hírlap-nak. Külföldi utazásaiiban bejárta Európát, Afrika északi részét és belső Ázsiát, ahonnan értékes műipari gyűjteményekkel tért vissza. 1896-ban országgyűlési képviselő lett és mint Bánffy Dezső báró személyes híve, részt vett a párt megalakításában. A politika mellett értékes írói működést is fejtett ki. Eredeti színműve: „Hozomány nélkül”, vj. 3 felvonásban. Bem. 1890 márc. 28. Nemzeti Színház. — Fordításai: „Lea grófnő”, színmű, írta Lindau Pál. 5 felv. Először adták 1880. június 6. Nemzeti Színház. „A rágalom” vj. 5 felv. Írta: Sheridan.

Szemere Bertalan, államférfi, jeles szónok, költő és író, a Magy. Tud. Akadémia tagja, sz. 1812 aug. 27-én, Vattán, Borsod m., megh. 1869 jan. 18-án, Miskolcon. Voltaképpen történeti szerepe az 1843—44-iki országgyűlés idején kezdődik, amidőn mint követ a reformokért és alkotmányos szabadságért folytatott küzdelmek egyik legtelkesebb harcosa volt. Népszerűsége egyre nőtt s amikor 1848 tavaszán az első magyar felelős minisztérium vette át a kormányzást, Szemere Bertalanra bízták a belügyi vezetésket. A Batthyány-minisztérium lemondása után az ország ügyeit vezető honvédelmi bizottságnak lett Kossuth oldalán legtevékenyebb tagja, majd a detronizálás után, midőn reá hárult a köztársaság kikiáltásának történelmi szerepe, Kossuth Lajos kormányzása alatt Szemere Bertalan lett a miniszterelnök. A szabadságharc leveretésével fordulatot vett az ő élete is Szemerének is a bujdosó magyarok hontalan sorsa jutott